

== Brije trikrat na mesec. ==

Brivec stane v Avstriji za vse leto **6 kron**; zunaj Avstrije **8 kron**. — Nefrankovana pisma se ne sprejemajo. Naročnino sprejema upravnništvo. — Oglasi se računajo po številu besed. — Uredništvo in upravnništvo se nahajata v ulici **S. Lazzaro št. 11, II. nadstr.**
Brivca dobiš v Trstu po 5 novč., v Gorici, Ljubljani, Pulju, Nabrežini, Št. Petru in Pragerskem po 6 novč.

Rožarica.

Sama roža — jedva vzevela
 Pred palačo je slonela,
 V roki šopek bujnih rož,
 Ko pristopil mlad je mož.

»Prejmi darek svitli, dete,
 Rožic vrtnih pestre cvete
 Pa ne dajaj mi nikar
 V povračilo za ta dar!«

Kakor zvončki — sneg telesa,
 Ko vijolka — svit očesa,
 Kakor vrtnica lepó
 Ustni rožni ti cvetó.

»Pusti mi, deklé ljubljeno
 Srebatí ljubav medeno
 Kot metulj po cvetju lèh,
 Iz prekrasnih rožic teh!...«

Deje ona, blede v lice:
 »Ne cvetijo te cvetice,
 Da bi vsak metuljček zal
 Srebal med in — odfréal!...«

Mozirski.

V krčmi.

Gost, ki se je do sita nažrl, kliče
 natakarja.

Natakar: Evo me, kaj želite še
 sira, sadja?

Gost: Prinesite mi še porcijo — čitatelj!

To so mladenke.

V Ríemanje rade zahajajo Katinarske
 »pupe« in one iz »rovč« v požiralnico. —
 Pri gosp. Tacketu imajo »besedo«. Pri
 čičeri - čačeri srkajo iz drobnega bečerinéka
 sladko dišečo vodico, katerej pravijo pri
 nas ne božja, ampak hudičeva kapljica —
 smrtni šnops. Ta »fuzl« je prava medicina
 za dekleta, ker tako hladi kri našim šnop-
 saricam.

Žganje pa ima še svojo posebno moč,
 ako ga dekleta pijejo po noči. — To se
 takoj spozna, ko se natrkane vračajo domu.
 Gorje človeku, ki bi jim prišel na pot; to
 vam je vsa cesta njih in v zraku od-
 meva tako laško petje, da se celo sove
 strašijo. Pa naj se kedo drzne reči Luvigi
 Rožarici: To je sramota za slovensko de-
 kle«, bo takoj padala toča na te v grdih
 psovkah: porko d'un šč... duro kome un
 papagal, va in malora tutti ščavi, — ba-
 kala in drugo. — In Netka od Nance
 pa ti zbrusi: šč... va in galera, turko.
 — Vaneč od Bečuta pa se ti bo kar
 v obraz smejala in trdila, da ona je pela
 in bo še pela laške »faliulajne. In da
 se izrek potrdi pa začno vse: »unkora un
 litro di kvel bou, mi smo di Katinara«.

Žalostni svet, kjer taka dekleta gredo
 v cvet. — Toda take smradljivke ne bodo
 nikdar več raevetele, marveč bodo v žganju
 še zgorele.

Ríemanjski in Katinarski fantje — to
 so samice — to vam bodo — ženice —
 Sramota! —

Prevara.

Na koncu jezika,
 Ljubezen velika
 A v srčecu dna,
 Je nič ni doma! —

Slovenski hrast rodi laški želod.

Ta čudež se ni zgodil morda v rov-
 tarskem Čeginju ne, tam zelene še danes
 pravi slovenski hrasti. — Ali kar se pri
 Balantovih ne godi, to se je vršilo te dni v
 Trstu. —

Gospa Hrastova peljala je svoj slo-
 venski želod v nemško šolo. — To ni nič
 hudega, ker smo v Trstu Slovenci tako
 dobro priskrbljeni se slovenskimi šolami,
 da se nam zdi posebna milost in sreča, če
 vpraša učitelj slovensko mater: Kaj pa je
 vaš sin. Nakar mu gospa Hrastova iz Čeginja
 hitro odgovori:

»Taljan, Taljan šior maestro, no že
 vero Pepili«. Ubogi otrok je debelo gledal;
 pa tudi gospodje učitelji so se posme-
 hnilí, češ, od kedaj so pa Čeginjei Ita-
 lijani.

Primerilo se je, da je bila navzoča še
 druga gospa, ki je slučajno poznala našo
 Čeginjko ter jo pokazala: Kaj pa delate,
 da izdajate otroka za italjana! — A Hra-
 stova, katerej se je ta opomin za malo zdel,
 se tudi prav po domače odreže: »Košá
 mai, šemo a Tarješte, že tutto taljan!«

Tu jo imaš. Priporočili bi to gorko
 italijanko svojemu možu, naj jo straži, ako
 je stražar, da mu ne ubeži še v blažico
 Italijo.

Punca pa taka!

Humoreska.

Spisal I. Z. Devoljub.

Ona ima jerbaste hlače,
Ona ima jerbaste hlače,
Ona ima jerbaste hlače,
Ona ima črne oči.

Narodna.

Edini in prvorojeni sin Cibrovega Jaka iz Žabje doline, posvetil se je po previdnosti božji in na iskreno željo njegovega strica, dijaškemu stanu. — Drugi so mu pa dejali: to je Cibrov »študent« in prihodnji »fajmošter« domače župnije. Petero spomlad zakukala je ona pomenljiva ptica pod zelenim »Rožnikom«; a naš mojster Jaka mlajši, dolgočasil se je še vedno z onimi vsodapolnimi »oksi« in paroksi-tonom« nesrečne grščine v III. razredu ljublj. gimnazije. Ni čuda torej, da mu je stara Liza nekoč prerokovala le »žajfo«. »Iz tega fanta ne bode nič prida, radi njegove lahkoživosti in radovednosti!«

»Pasje dneve« v malej kranjski priliki ima skoro vsaki dijak dobro zabelježene v glavi, žepu ali želodeu; saj mu prav oni čas zasije doba zlatih počitnic. Tako se je tudi naš gospod Cibrov Jaka ml., dovršivši svoj nalog s zadostnim vspehom preselil z dušo in telesom k svojemu stricu blizu R. na »vokance«.

Čez nekaj tednov pozneje raznesla se je po domačej vasi in okolici govorica, da se pripelje Mlinarjev Jože iz Amerike se svojo nevesto domov. Še kot 16 letni mladenič jo je tjakaj »popihal« s trebihom za kruhom, skušati ondi iz neba leteče pečene piške in »potice«. Včasih ima tudi »vdarjeni« človek pasjo srečo! Vsakedo je govoril, da je Jože v Ameriki postal milijonar, in Bog si vedi, kaj še vse drugega? Prisvojil si je pa bil zares v teku zadnjih let nekaj tisočakov; vrhu tega pa še bogato nevesto, s katero je hotel skleniti večno zvezo sv. zakona, — in stopiti v »drugi stan«, — na rodni tleh, v domačej vasi na Kranjskem. Pobožne ovčice in ovčičice ondote fare, niso še imele časti videti poroke američanskega milijonarja; ali občudovati nevesto druge vere, kože in postave. Pozabil bi človek skoraj omeniti, da je bil Mlinarjev Jože v glavnem mestu severodržavne pokrajine v Ameriki pri nekemu premožnemu kupovalcu svinj in prašičev za prvega oskrbnika. Prilike dovolj; ker se je v kratkem seznanil z svojo sedanjo nevesto, hčerjo debelotrebnešnega gospodarja.

Na »Rožnjevensko« nedeljo bila je oklicana poroka. Staro in mlado priprav-

ljalo je svoja »zijala« v ženina in čudno nevesto, bodi si že v cerkvi ali pri teden dni — trajajoči, oznanjeni poroki.

Ta preimenitna novica zadonela je tudi Cibrovemu Jakeu na ušesa. Na predvečer omenjene nedelje posvetoval se je z ostalimi tovarši v Medvedovej gostilni naš mojster z predlogom in navdušenim govorom rekoč: »Stvar ne bode brez vsega! Dolžnost nas veže izkazati novodošlemu rojaku in tovarišu, kakor tudi njegovej čislani neznanaj američanskej nevesti, naše spoštovanje, čast in čestitke. Slavna gospoda! predlagam torej, nujno, da privedimo danes zvečer slavnostno podoknico njima na čast! Pozdravilni nagovor prevzamem jaz, ako mi dovolite! Zapijemo jima na novem domu našo domačo: »Ljubea povej, povej!« — »Jednoglasno sprejeto!« zadonelo je iz grl korenjaške in vže nekoliko vinjene družbe.

Proti polnoči zbrala se je dvanajstoričica Žabjevaškik umetnikov pred Mlinarjevo hišo s svojim edinorojenim poglavarjem na čelu. Sobica v katerej je bivala novodošla nevesta bila je v sredini I. nadstropja. Raz okna seval je blišč petroljeve svetilke. Ondi si je s kakimi 30 križi prekrizana gospodična Marijeta iz Amerike, čisto sama pripravljala potrebno obleko za ženitovanje. Revici je dolenjski zrak nekoliko glavo razvnel; — dragi ji ženin in ostali svatje mudili so se še v mestu. — Njeno čudno postavo je Večni stvarnik s posebno debelostjo oblagril. — Mesarjev Jurij bi ji namreč najmenj tri »cente« prisvojil!

Kakor nebeška strela zadonelo je na mah nekaj pod njenim oknom, vsled česar si je vse rahle živče omamila pri lepo donečej serenadi Žabjevaškega konzervatorija. Cibrov Jakec napotil se je za tem osebno čestitat; pa smola! — hišna vrata so zaklenjena! — Res, modra »glavica« nikedar ne tava v zadregi. Izpod bližnjega kozoleca prinesla sta mu na povelje z »basista« leseno »lojtereo«, po katerej je prvomestnik kakor večerica splezal do okna, hoteč izpeljati na vsak način svoj častni in fantovski naklep. In glej čuda! Američanska nevesta se je iz strahu pred tolovaji spravljala v postelj, med tem ko je radovedni Jakec »pokukal« skozi okno! — Bila je ravno pri velevažnem opravku, ko je izpod odeje lovila bolhe. Ostali tovariši poslušali so pod košato hruško in gledali v temini na tega prekanjenca. — Cvenkov Peter mu konečno s hripavim glasom zavpije: »No Jakec! — kaj je posebnega?« Poln strahu božjega se izne-

naden pogumnež obrne na lestvi. — »Jesus Marija!« — pri tem izpodmakne se mu ta nevsmiljena lojterea v stran in bodoči Žabjevaški »fajmošter« padel je z »vsemi štirimi« na zeleno tratice nizdol. Sprestrašenim glasom jecljal je drugim tovarišem: »P-p-u-u-n-n-a-c-e-e-a-a-p-p-a-a-t-t-a-a-k-k-a-a!«

Od onega časa zložili so mu hudomušni fantje sledečo pesmico v spomin in proslavo:

»Punca pa taka,
»Fletna« kot ptič!
Cibrov pa Jaka
Bil je za nič!«

Sabljici v slovo.

»Z Bogom!« kličem ti v pozdrave,
Sabljica preljubljenja;
Več ne bodem te jaz nosil.
Bodi mi pozdravljena!

Jesen trikrat je minula,
Kar prisegel sem ti čast
Kri, življenje in zvestobo;
Sveta si mi bila last.

Tebe samo spremljevalko,
In tolažbo britkih dni,
Ljub'ca moja, saj sem čuval
Leta dolga cela tri.

V rojstne se podal bom kraje
Iskat srečo, — prost, otet;
Če pa cesar me pokliče:
Viděva se tukaj spet.

Ločen daleč bom od doma,
Sabljica te spet pripel.
Sred plamena, vojske, groma
Zadnje pesem ti zapel.

I. Z. Devoljub.

Prijatelju.

Čuva naj Te večni Bog še mnoga leta
Dragi mi prijatelj, ljubljeni edini!
Ura ker ločitve, zame vže prešeta
Napočila danes, mi je britka sveta.
Radosti minule, sladki oj spomini!
Ljubav srčna rodna in do Te razveta
Bode pa ostala, tamkaj v domovini
Gorka, nevgasljiva, v prsni mi globini!

Ivan Zúpanov D.....b.

Indijanski lovec z žrtvijo na begu.

»Ha, ha, radikalna krv jedina utješit može moju gladnu dušu!

V Breginj je prišel novi kurat iz Italije. Dvanajstija stopi skupaj, da bi se z novim kuratom pogodila. Možje so prišli v domačih coklah, zborovanje se je pa vršilo na županovem skednju.

Gospod Nunc: Možje, daste 20 polonikov ajde? Ne damo! in zaropotale so cokle. »Daste 30 mirnikov pšenice?« Ne damo (in zopet hud ropot s coklami. Možje das — te — — — v tem se pod udre. Gospod nunc pade v spodnji hlev med rogove mlade sivke. Ta zbeži iz hleva in nese gospoda med prestrašeno dvanajstijo, ki ga je čakala pred hlevom.

Koza pred oglasom.

Žena gre s kozama po tržaških ulicah. Pred neko hišo pusti kozi pred vratih ter nese mleko v prvo nadstropje. Starejša

koza oziraje se zagleda velik oglas v italijanskem jeziku. Reva bere in bere, pa nič ne razume. Slednič se spne z nogama na zid ter začne trgati zeleni oglas. Nek okoličan iz sv. Ivana, ki je to videl, pravi: ta živalec je tudi mojih mislij.

Dva prodajalec metel se srečata na lesnem trgu v Trstu. »Kako vam je mogoče prodajati take metle po 10 nvč; še jaz, ki sem smrečje ukradel ne morem jih dajati po tisti ceni.« »Vi ne« mu odvrne drugi poštenjakovič, »jaz pa lahko, ko sem cele metle usradel.«

Tone iz Postojne je napravil neko žandarsko prošnjo po starem; gospod Hribar pa mu jo je odklonil po ljubljansko.

Slika izpred sodišča.

Sodnik (proti obtoženeu): »Vi se imenujete — Miha Pertot pok. Andreja iz S. Koliko let imate?

Obtoženee (vrtajoč s kazalcem desne roke v desno uho): Kaku dejo?

Sodnik: Vprašam vas, koliko ste stari?

Obtoženee: A ja! Ej, star sem star. Sedemdeset inu štiri nosim na grbi. — Naj ne zamerijo, — sem malo gluh; bo trejba zakričati. Ej, starost, starost, — pa sem biv tudi per »kalonirjih«. (Z veselja žarečim obličjem) He, he, he de uoni vejo, kaku smo pod našim Radeekijem iz naših »pfändlerju« sipali »šrapnele« na talija'nske buče, ki so pocali v zraku, kuker »raketete« in se vsipali na to sodrgo kuker železna toča. — Še zdaj mi se sree smeje, če se spunem in

Sodnik (osorno): Prenehajte z vašimi epizodami. — To ne spada k stvari. Odgovorite na to, kar vas bodem vprašal!

Obtoženee: Bom, bom! Sem le tev povejdat, kaku so naš maršal Radeeki vučili moliti kozje molitvice te polentarje.

Sodnik: Ste-li oženjen?

Obtoženee: Sem biv, zdey sem udov'e. (Zelo ginjen). To jesen bo piet lejt, ko mi je umrla moja ranjea Lecija; oh, de uoni vejo, kaku je b'la duabra in usmiljena. Buh ji dej nebiesa. — (Do solz ginjen). Gospod sodnik, nej pogledajjo, to je njen mrtvaški list.

Sodnik: Ni potreba, ne; zadosti, da vem, da ste udovec.

Obtoženee (proseče): Za božjo voljo, prosim jih kuker se Boga prosi, nej, nej vendar pogledajjo, saj ni več zatu.

Sodnik (proti drž. pravdniku in pisarju obrnjen z smehom na ustih): Ta je pa lepa! Ta hoče po vsi sili, da ta mrtvaški list prebiram. (Proti obtoženeu obrnjen): Znate-li pisati?

Obtoženee: In še kaku! Sem biv v konventu, so mislili, de bom frater pa...

Sodnik: Kaj ste po rokodelstvu ali obrti?!

Obtoženee: Kaj, kaj dejo, — de kjé bom po smrti?

Sodnik (glasneje in z nasmehom): Ne, ne! Jaz Vas vprašam, kaj da ste po rokodelstvu ali obrti?

Obtoženee: Aja, pisarim pisma, pisma sedom in per županu. Progv za prov sem delove in ne kak »ščavo« kaker nam prav'jo ti krivonosi »rudečkarji«.

Sodnik (proti zapisnikarju): Prečitajte obtožencu zaslišanja prič oziroma raztolmačite mu ovadbo.

Zapisnikar (stopivši k obtožencu) prečita z krepkim glasom zaslišanja prič in iztakne iz taljanske ovadbe sledeče: »Dne 7. t. m. da ste v gostilni »Osteria al per d'...« vpili proti več gospodom: »Vi nesramni farabuti, polentarji, s... , Vrag vas vzemi, pojedite v vašo deželico Italijo nazdravljati Garibaldi-ju in ne tu v našem Trstu.

Obtoženeec (vmešajoč se): To je grda laž, to ni res!

Zapisnikar: Pustite me govoriti. Prijava pravi dalje, da ste kričali: Zakaj pridite v Avstrijo polniti vaša prazna žekna, če vam je tako mila ta deželica. Vi neodrešenci, vi, ne mislite ne, da bodo kdaj pokale Garibaldi-jeve puške okolo Trsta. — Tega ne bo nikoli! Prej vas zaženejo naši mlajši v to našo Adrijo«. — Dalje pravi ovadba, da ste grozili z nožem.

Sodnik: Kaj pravite na vse to?

Obtoženeec: De so same laži. — Rejs pa je, de sem jest in muoj prijatov N., ki ga pokličem tudi za pričo, če potreba, pila mirno polič vina. Pri bližnji mizi pa je nekoliko teh od »avite colture« razgrajalo in upilo: »Evviva Garibaldi! Evviva l' Italia!« — V meni je vse kuhalo. In čujte, ko so ti le čuli, da midva govoriva slovensko, začeli so tuliti kakor lačni volkovi: »Fuori porchi di schiavi!« Vuoni so mene žalili do dna duše in izzivali. Reku sem jim v tiste njihove obraze, da ne, jih bo sram, da so nesramni irredentarji, de jim gre predobro v Avstriji. De mi nismo »ščavi«, ampak pošten narod, ki daje državi svetnikov, dohtarjev, profesorjev in uradnikov in de sem, čeravno priprost delove, ponosen, ker sem Slovene. Ti »kulturonosci« so me teli ne tu fentat. In jest sem biv v taki stiski, de sem biv prisiljen prijet za nož, ki je ležov na mizi. Prišla je policija in odgnala mene v ulico Tigor mesto tistih surovežev. — To sem jast imu za povedat, pa če me glih krivga spoznajo, prosim milostno sodbo!

Sodnik: Priče so vse drugači povedale in potrdile ovadbo. Dokazalo se je tudi, da ste žalili goste. Torej ste obsojeni v imenu Njegovega Veličanstva cesarja zaradi prestopka zoper varnosti po §. 496 k. z., v 5 dni zapora, pojestrenega z jednim postom

ali v 25 gld. denarne kazni. Proti tej sodbi prijavitel lahko rekurz.

Obtoženeec: Sam Buh vej, de sem nedolžen, zeto prosim, da se uzame moj rekurz na protokol. Uprašam le, kaj bi napravle oblasti v blaženi Italiji če bi upili: »Evviva Radeeki! Evviva Austria!« — Ali pride dan plačila; Buh ne plača vsake sobote.

Sodnik (osorno z ного ob tla): Dosti tega! Je že prav; za danes ste odpravili.

Obtoženeec: Pa ne udobim nobene karte.

Sodnik: Bote vže vdobili, pojte z Bogom!

Obtoženeec: Nu, nu — prov, prov. Jih pozdravem! — (na hodniku): »Živio Radeeki! Živela Avstrija!« — He, he he, — Slovan ide na dan. Vi tulite, kričite, ker se nas bojite!

Pepče.

Vojaška šola na dvorišču velike vojašnice v Trstu leta 1873. Mate Vučenovič iz Dalmacije razlaga svojim rekrutom orožje ter sklene svoj poduk tako le: **Mi vuž digu, mi vuž faso, mi fuž špiego: oli ši o li no; kome ki ke vol ognuno per sei — abtreten,**

Če rata — rata.

»Burš« otepa pobočniku hlače pred hišo. Mimo pride nepoznan človek, pa opazuje z milim očesom lepe hlače in še lepšo »bluzo«. Kar stopi k našemu »buršu« tujec, ter milo gleda obleko. Na to hitro napiše par besed na listek ter mu stisne v roko rekši: Nesite gospodu, pa mu recite, če rata je dobro, če ne rata je tudi dobro.

Naš vojak hitro skoči po stopnicah in izroči pobočniku listek. »Rečite gospodu, naj pride sam povedat sem, kaj želi«. Burš teče, a takoj priteče: »Gospod pobočnik »meldam ponižno da mu je že ratalo ni ne hlače ne bluze več«.

— Kaj je profesor? Profesor je tisti, ki izprašuje.

— Kaj ne človek, ki razlaga?

— Pri nas že ne!

Pozov!

Ali naj se spremeni ime Povževec v Polželec; drugače ne bode smeli več slišiti, marveč še k večem svinjiti. Naj bi vendar posnemali »Brivec«, ki se je že dalno obril v »Brilec«.

Thun; Tešek baratum, zdaj bodemo želi »spravo«. Fuchs su sem naročil naj požanje in pospravi predno pride slabo vreme. Potem se na zimo zopet lahko vležem na naslonjačo. Tešek, izprazni!

Ogrski minister: Nem tudum baratum, kako hočeš požeti ti avstrijsko pšenico, ker čujem, da bo štrajk na celej črti. — Poskušaj, bodeš znal povedati, če ostaneš še živ, tešek! —

Klara: Čuj Mara, kaj se ti zdi tista »afera« v Polni na Gališkem.

Mara: Ne vem nič, mislim da ni kaj posebnega, ko ne piše o tem naš »Piccolo«.

Klara: O pač je prinesel nekaj, ali Čifutu ne diši ta škorja.

Mara: Kaj pa je prav za prav bilo, se ne spominjam več.

Klara: Na velikonočno sredo letos so trije Židje zaklali zdravo 19letno krščansko dekle v nekem gozdu v Polni.

Mara: Židje praviš, ni mogoče, kaj je tudi moj »Piccolo« žid, ni mogoče!

Klara: Zaklali so jo, prerezali vrat, vlovili vso krščeno kri in dekle so našli, a o krvi ni sledi.

Mara: Pojte no. Mayer je tudi žid, pojte no, Piccolo je tudi žid — mamea božja. — In potem povejte in potem

Klara: Enega so obsodili na vešala, pa so bili trije, trije Židje, ki so morda pili krščeno kri. Vidite Mara, o tem vaš ljubi Piccolo ne mara veliko pisati.

Mara: Si tišči za ušesa: Piccolo, Mayer, jud, krščansko kri — jud pije praviš Klara

Pri penčinem grmu.

(Blizo tople Gorice.)

Veš dragi »Brivče«, ta »penca« je nenavadna ptica; ona ako le more, človeka opehari. Necega dne ji pade na um, da bi na svojem grmu celo ples napravila, seveda tik svojega gnezda. V to poizbere naše fante. Bilo jih je par brez uma in nekaj drugih z modrostjo od »čuka«, ter jim svetuje, naj gredo prosit dovoljenja za ples, kar takoj so bili vslišani. »Penca« ko to zve, kar v zrak zleti in si poje svoj čiri . . . ri . . . ri . . . spet na zemljo se spustivši premišljuje kako bi te zarobljene fante nakurila. In kaj ji pride v glavo: »Izbrala si bom nekega »laha« za kasirja, on bode dober Slovencem žep izpraznit, potem izbere nekega ptiča »srakoperja« za listke delit. Kakor veš srakoperja že pestje ova-juje ki vedno reže svoj, ček evenk čak tat tat Za vino nosit »laškemu taktu«, si izbere neko »Miško«, kajti »Penčka«, zvita si misli; »jaz in »miška

bova fante slepila kakor bova hotla. Pa še nekaj pride Penčki na um; izbere si čuvaje in sicer nekega psa »Markota«, kajti on bo dober čuvaj. —

Glej, kaj je srakoper počel, najšel si je nekega »agenta«, da je celo listke prodajal, seveda brez »Penčnega« dovoljenja. da si je sam svoje gnezda popravljaj.

A Miška in Penčka, sta se združila, da sta fante za en »kvinč« vina oslepila.

A pes »Marko« je koj zavohal njeno sleparijo, ter začel lajati in skakati sem in tje; dokler ne pridejo v družbo on in sraker, torej vse štiri živali vkup, katere so z laškim taktom uboge fante nakurili.

Torej dragi Brivče »Penco in Srakoperja« iz dežele izpodi ker sta selivna ptiča a Miški skopčič na nastavi, da se vjame, psa Markota na katenah v »turški klanc« pelji, a tiste fante čukove modrosti, da jim »špeglo« pred obraz punktum.

Domači vohalec.

Pogovor

bivšega predsednika in tajnika, po zadnji odborovi seji »Bralnega in pevskega društva v Brjah«.

Predsednik: Dober večer kumpare!

Tajnik: Snej ga, ako ti je tako dober.

P.: Kaj pa te je pograblo, nocoj, da si tako razježen in rudoč kako kuhan rak. —

T.: Kdo bi ne bil ježen na vse kar lazi in tava po tej prefrigani zenlji. Kadar si človek misli, da je prav gotov v svojem cilju, takrat ga kar meni nič sami sramotno degredirajo.

P.: Saj sem tudi jaz ob zvezde, in tudi pekulit ne bom pil; ti pa ga boš srebal.

T.: Dobro vem, da bo moje grlo suho do sodnega dne, ko bi čakalo na obljubljeni pekulit, najina voda je že zopet čista — a v kalni nisva nič vjela.

P.: Veselice pa vendar ne bo in jo ne bode. —

T.: Tudi jaz sem do danes imel trdno zapanje, da jo ne bo ali zdej se je vse spremenilo in veš če bo — pa pekulita ne bo — ali veš kdo se bo smejal potem.

P.: Vsi — — a gospod župnik pa še najbolj.

T.: No sedaj lahko umeš zakaj sem tako rudoč nocoj.

P.: Poslušaj kompare; jaz ti svetujem kaj imaš storiti, da se ti nihče ne bode smejal.

T.: Kaj naj storim, da se vsaj to pozabi, kar je bilo danes.

P.: Gospodu »Briveu« v Trst piši naj ti napravi na zadnej strani »oznanilo«, da je neki dober tajnik na razpolago, ako ga katero društvo potrebuje. Gotovo se ti čast povrne.

T.: Kaj se tebi zdi, kje je kakšno mesto sprazujeno.

P.: Tam nekje na Štajerskem so se baje te dni zgrabili nemški volki in slovenska jagnjeta: tam gotovo potrebujejo — moža z dvema obrazoma.

T.: Pojdem pa tja — mene gotovo ne bodo nemški volki trgali.

P.: Glej, glej ga, če naju ni le slišala ona le »karonja«.

T.: Pst!

„Karonja“.

Dopisi.

Iz Ljubljane (Trnovega). Dragi! Pridi vendar jedenkrat na južno stran bele Ljubljane, kajti tukaj dobiš obilo »elegantnega« delca. Najprvo se oglasi v razpotnih ulicah in to stori bolj pozno, sicer ne bo kaj »interesantno« ter vzemi eno svečo namesto britvo pa »brezovo« ter izvrstno »oplajbi«, kar bode po tvojem mnenju potrebno. Ako bodeš ravno britev vzel seboj, pazno ravnaj ž njo! Kajti koža je kaj mlada in strašno kosmata — po pameti. Mila ti ni treba nositi, ker mislim, da bode zadostovalo, ker je obradje še nekoliko »mlečno«. Pridi gotovo, ker te bode pričakoval tudi tvoj prijatelj — pardon kosmatinec v ulici, ter tudi njega kar po kitajsko ošmicej, da bode vedel, koliko je 4×4, ako ga vpraša profesor.

E b r o n a.

Iz Črnic pri Gorici. Dragi mojster Brivec! Odkar te ni bilo v našem slavnem kraju, spremenilo se je že marsikaj starega, — v čisto novo. Najnovejše čudo je postalo pri nas to, da se je brada ali »muštače« vže tudi ženskega spola poprijela. Nekaterim ljudem prirasle so brkine do tal, kakor kralju Matjažu v onej skalnej globini. Mej najbolj, — tvojega ostrega »inštrumenta« potrebne »golobičice« našega kraja, bile bi naslednje junakinje za ostrigati: »Šenjoina« Anžolina, »ta luštna«; ona sprejema cele »vagone« bonbončkov iz Koroškega od svojega bodočega ženina. Druga je: gospodična Poldka; ta rudeča, to je vže namreč davno prisegla le učiteljem svojo zvestobo. Tretja bi bila: gdč. Amalija, »ta najlepša«; brez koje se nobena veselica pričeti in končati ne more. Njej »polentarski« junaki zelo dišijo. Dober tek! Četrta je, dragi naš mojster: »frajla« Ivanka, ali »ta mala«, ki ima največ snubcev. Omenjene žive »svetnice« iz naše fare so se po letošnjih veselicah tako oponašale, da se Bogu usmili! Na fantovskem plesu v Č. pa vsejedno niso pozabile svojih, ker jih je tudi tjakaj privedel »srčni magnet« in radovednost. Bodi si Peter ali Pavel jim je bil končno dober. Pred ono veselico pogovarjale so se baje tako le: Anžolina: »O boužorno kara mi Poldka in vse šenjoinine! Kako je kej?« — »O prov fest!« — »Veš draga moja, danes bodem imela zopet jaz prvi ples«. — »S kom pa?« — »I z Tajščevim Jakom!« saj mi je že obljubil. — »Pa ni mogoče! saj je že mene pred prosil!« — »Taži!« — »Varda!« zopet pride druga: »Tudi ta nam pove, s katerim bode prvi ples imela«. — »Kaj ne veš? — s šoštarjem Trnovščevim!« —

»O serbus Amalija! — Kako je kej? — »O bene, bene šenjoinine!« itd.

Tako se pogovarjajo te deviece »jenuzalemske« le o plesu, godeih, fantih, belih šulnih, o novih oblekah in o drugem, mesto da bi opravljale svoja dela. Jedni se je že samega »žlobodranja« spustila »pika« na jeziku. — Pridi torej dragi »Brivec« v našo vas, da ji jo izdereš. V zahvalo ti postavimo pred farno cerkev velikanski spomenik iz kraškega mramorja, s sledečim napisom:

»Punc« Črniške
Bril si rad včas!
Slava naj večna
Zdaj se ti glasi!

— ?? —

Grozoviti nasledki „slovenskih uličnih napisov“ v Ljubljani.

Iščejo se od znanih nemčurskih družtev izurjene pestunje (najrajši stare babe brez zob), da bodo vodile nemčurje iz kazine, ker sedaj ne vedo po katerih ulicah na dom hoditi.

Na poslopji »Deutsch-reichse« kazine je prestrašni napis »Kongresni trg« nabit. Vsled tega »nemški burši« ne morejo »Salamandra« ribati, ker jim je zaje pot prestrigel, in ne najdejo več svojega zbirališča (napajališča).

Anastazij Grün (spomenik »črnih« ljubljanskih dnevov), se je iz jeze obrnil proti hiši Auerspergov, kjer ni v bližini več napisa »Deutscher Platz«. Vsejedno prevzame tudi za naprej varstvo nemške cerkve in bode boter novokrščenemu trgu.

»Slonove ulice« so popolnoma izginile; najbrže, ker nemčurčki napravijo z muhe slona. —

So pa v Ljubljani tudi »Wolfove ulice« po katerih bodo »Südmärkerji« (Zavreti možgarji), kadar bodo ulice »štadirali« in domov ne najdejo, tulili in heul—ali!

Niso sicer v priznanje glasovitega »rabeljna Wolfa«, kateri se v novejšem času po Tirolskem klati in z §. 14. neumne kozljičke davi; — tudi ne v priporočbo gostilne »zum weissen Wolf«; a švabske duše so vesele, samo da čitajo to ime, naj bode napis v katerem hoče jeziku.

Srditi sršeni bodo uležili »pritožengo« zoper te nevarne napise, — koji so se kakor slovenske gobe po nemškem dežju — na vogljih ulic prikazali. Pravijo, da menda celo na kitajski dvor in do ranjkega Bismarka.

Pri vsem tem, je največi čudež, da: nemčurčki in salamandrčki najdejo vzlie slovenskim napisom, vse tiste kraje, kjer »Bog roko na ulico moli«, to se pravi po tajč: »Pircajger« ali tudi »brinjeva veja«. — brez vsake težave.

— sl —

Ribniški rešetar.

Un' kej'd'n s'm obžjerov u okule Luoža z mijo süho ruabo — i nu pa naj bla preslaba k'pčije in dajla s'm imu jaku dost', k s'm rajte podplajtov, k buado zdaj damu spravl'. Jerprgov s'm le pr kmjet'sk'h l'dajh, de s'm umin zeejerov k nãžjo ranku neč rajtat ze večerjo, in jest ne muorem b't taku umazan, de nãb' kakšno vitro zestuain v rajto ut'kno, de se poprav' al če še kakšno kuhavneo še povrh šjenkam če prov ranku naj mija nevada — pa vn'd'r kar muare pa muare b't.

U an' stransk' vas' od majsta sva v an'm skednj spala z an'm rajvežam k' je biu pr sudat'h še 48. lejta pr tabajl'h regimãnt' vaji tu je pr Lblãnsk'm regimãnt', povajdov mi je tu lej!

Jest s'm Šiman Hlapše iz Luaža dama, star s'm 78 lajt vajš k'r kruata, — pa s'm s' dost' pruabov in rad povajm z mihj sudaškib lajt, vajš pa le popravie' drgač' b'me v Luaž' u Obrlin dajl', če vajš kaj tu pomaju'.

Biu s'm ornist skuz zadn'h 7 lajt pod hauptmanam Repoham, Bug m' daj dobru, če je žje umru, on je biu zame jako duabr', ze ane drüge pa hud k' najso bli pridn'. Spamn'm se, de biu junje majseca 1848. infanterist in smo stal' pr festeng' Malamoka ne taljansk'm, od undükaj je pa ana velika voda in unkraj vode so bli pa Plemontezarji, tu je; naš' sovražniki. Po dnevi je biu mir zetu k smo bli vsi trüdn'. — Oh al nuč je pr'sla, misl'p' smo de bua ponočna vojska.

Nastalo je nuč, od majseca pa rezsvitljena — pa smo vidl' da nejkej prut' nam plava in mislili smo de je kakšna pjemontezarjeva sudaška barka, ktera se spod vode čistu malo vidi. Dubl' smo befel »fertik, šisen, gut cilen« in smo toku strajlal' de se je vse kadilü in s festenge so dal' 3 kanonsüse. Polej je biu pa mir k' na blu več nevarne stvari vid't.

Drüg' dan smo pa zvajdl' de so ne unkraj vode pjemontezarji anga vola ubili in so drop al vamp u udo vrgl' in so ga valovji k nam gonili, de smo mislili de je plemontezarska barka.

Letigrami.

Celje. Na Südmarkov semenj sta poslala Laški trg in Vojnik nekaj nemških rekrutov. Po zadnji rabuki je nastal tak želodarski smrad, da se celo Nemci mašijo nosove. Da nadomestijo tistih, ki ni bilo so razobesili toliko več frankfurtarskih plesnjivih „cumj“. — Imenitna pa je bila njih banda v „cabatah“ ker niso mogle škinjaree skrpiti več razečapano uniformo.

Dobro je, da leži nemška meja še precej daleč od Celja drugače bi se pošteni Nemcem gotovo gravžalo to divjo hajlanje na vse mehe.

Tržaška posojilnica in hranilnica

registrovana zadruga z omejenim poroštvom, edini in prvi slovenski denarni zavod v Trstu
Ulica S. Francesco št. 2.
sprejema hranilne vloge in obrestuje 4%. Toliko ne plačuje v Trstu noben denarni zavod.

Rentni davek od vlog plačuje zavod in ne vlagatelj. Obresti se vsako leto kapitalu pripisujejo, da teki obresti od obresti, tudi če dotičnik ne prične knjižice.

Vloženega je bilo leta	1892 gld.	17.663,76
"	1893 "	38.245,13
"	1894 "	49.741,66
"	1895 "	88.644,52
"	1896 "	125.448,27
"	1897 "	164.907,79
"	1898 "	261.424,45

Skupni promet od 1892-1898 gl. 3.212.095.10

Pri slovenski tržaški posojilnici in hranilnici se denar podvoji 6krat prej kakor pri drugih hranilnicah.

Mirodilnica (drogerija) B. Poniž v Gorici

Tržna ulica v poslopju okrož. sodišča

Po zmernih cenah nudimo fino blago, i. s. suhe in oljnate barve pokosli (lake), zamazko (kit), klej, čopiče, razne krede, cement, zamaške, gobe, milo, sveče, petrolej, cevi iz kavčuka, mineralne vode, cedi (gume) kirurškično opravo, pogačo za pse, parfumerije itl.

Prva slovenska trgovina z železjem Konjedic & Zajec v Gorici, pred nadškofijo 5.

Oče, po kaj greste v Gorico?

Moram nakupiti razno železje. Pri Konjedicu & Zajecu dobim najboljša štajersko železo, železne, cinkaste, pocinjene in medene ploščenine, razna orodja, štedilna ognjišča, peči, cevi, nagrobne križe. Tu dobim okove za poh'šlva in stavbe; koroški acaon in Brescia jeklo, razne cimente in kmetijske stroje.

Vse po najnižjih cenah.

Kedor daruje noviče za družbo sv. Cirila in Metoda

pomaga rešiti našo slovensko mladino iz laških in nemških krempelej.

Slovenke pozor!

Kupujte vedno od svojih!

Marija Čokelj Vam priporoča svojo bogato založeno prodajalnico na Korzu št. 8. v kateri dobite po primerni ceni raznovrstno žensko in možko perilo, narejene obleke za gospe in otroke ter razne druge potrebščine za gospe in gospode. Potrežba je točna cene nizke.

Vpoštevajte cenjene Slovenke ta oglas ter kupujte pri domačinih!

NOVAK MIHA

trgovec

ulica S. Catarina št. 9. - TRST - ulica S. Catarina št. 9.
(Nad 30 let stara firma).

Razpošilja razna olja, kavo, riž, južno sadje, jestvine in kolonijalno blago. Pošilja se na debelo in drobno.

Pošiljatve samo na povzetje, posode ostanejo na račun firme odjemalca pa pogodbi. — Blago, katero ne vgaaja, se vzame nazaj.

Cena olju je od 28 nvč., do 72 nvč.

Kave dobite: Ceylon, Domingo, Guatemala, Jamaika, Moka, Java, Portorico, Perl, Victoria, Rio in Santos.

Priporoča svojo bogato zalogo vsem stanovom: duhovnikom, učiteljem in uradnikom.

udani

Novak Miha.

Usojam si slav. občinstvu naznaniti, da prevzamem in izvršujem točno naročila na

kavo, čaj, olje, riž, makerone, delikatese, sadje, ribe, vina itd.

Pošiljatve v oмотih po 5 kg. oddajam po pošti, one od 30 kg. naprej pa po železnici s povzetjem.

Take pošiljatve se izplačajo vsakomur, posebno p. n. gg. krčmarjem, družinam in onim, ki rabijo za dom različne jestvine ali želé o raznih prilikah nabaviti si specialitete, katerih se na deželi ne dobi, ali pa le zelo drago, n. pr. morske ribe, in raje, sveže sadje, fino olje, itd.

Glavni moj namen je razpošiljati dobro blago in po nizki ceni.

Cenike dopošljem radovoljno in brezplačno.

Za p. n. gg. trgovci imam poseben cenik in zamoren dajati blagó po tako nizkem kupu, da se ne bojim konkurence.

Tudi sprejemam zastopstva in vsakojaka posredovanja.

Z odličnim spoštovanjem

ERNEST PEGAN

Trst, ulica S. Francesco št. 6.

Pozor!

„BRIVCEV KOLEDAR“

Pozor!

za leto 1900 izide v Trstu meseca novembra.

Cena 30 nvč.

„Brivčev koledar“ bo morda najinteresantnejši vseh koledarjev, kar se jih bo še tiskalo v tem umirajočem stoletju.

„Brivčev koledar“, bo ilustrovan in šaljiv. Šaljivega gradiva prinese najmanj za eno celo leto. Oziral se bode na vse stanove. Trgovci in obrtniki lahko tiskajo svoje oglase v njem z uspehom.

Naročnino in vplačila za oglase sprajema upravníštvo „Brivca“.

Da bode vsebina „Brivčevega koledarja“ bolj interesantna razpisujemo sledeče nagrade:

1. Za najboljšo humoresko od 3 do 6 tiskanih pol oktav: 10 do 20 kron.
2. Za najboljši „dovtip“: eno leto „Brivca“ ali rusko-slov. slovar.
3. Za najboljšo „šaljivo pesem“: Cankarjeve vinjete.

Gradivo se pošlje najpozneje do 1. novembra, pod kuverto; posebej pa ime z naslovom poslanega gradiva.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Gostilna Fran Potočnik

ulica Ireneo št. 1. - TRST - ulica Ireneo št. 1.

Toči pravo domače istrijsko, dalmatinsko in belo vipavsko vino, Steinfelsko vedno zveže pivo. Gosta se vsak čas postreže z gorko ali mrzlo jedjo. Vse čedno in zdravo. Postrežba točna. Odprto vedno do polnoči.

Za obilni obisk se priporoča

udani

Fran Potočnik

gostilničar.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Edino pravi Paglianov sirup

— kri očiščajoč. —

Ni jeden tolikih posnemalcev in ponarejevalcev Paglianovega sirupa, se ni nikdar upal tajiti, da iznajditelj istega ne bi bil prof. Girolamo Pagliano — ustanovitelj tvrdke v Florencij, že leta 1838 — katera sama poseduje izvorni proces tega izdelak, kateri je prešel po postavnemu pravu dedinstva, in je samo ona v položaju ponuditi, kakov tudi ponuja deset tisoč lir vsakemu bi zamogel protestirati proti temu pravu in dokazati nasprotno.

To naj zadostuje, da bodo odjemalci smatrali nespristen vsak drugi, ki ne bi prišel iz edine fabrike prof. Girolamo Pagliano iz Florencije ulica Pandolfini 18. Lastna hiša. Tudi naj se pazi, da vsaka steklenica ali skatijca mora imeti od fabrike depozitirav pečat, ki ima obris v modri barvi privlečen z črnim zategnjenim podpisom.

Girolamo Pagliano
Schutzma. ka.

Vsi drugi pečati so ponarejeni.

ČUDEN FRAN

urar

Glavni trg. - LJUBLJANA - Glavni trg.

Priporoča ure, zlatanino, kolesa, šivalne stroje. Najnižje cene. — Najfinejša Štiria kolesa in več drugih vrst koles.

☛ Ceniki na razpolago. ☛

„SLOVENKA“ Leposlovni list za ženske izhaja v Trstu dvakrat v mesecu. Prinaša razno gradivo za ženski svet; posebno pripovedi, pesmi in razne podučne nasvete za matere in hčerke. — Za vse leto velja 6 kron. Naslov: Upravništvo „Slovenke“ — Trst.

EDINO PRAVI PALIANOV SIRUP

— ki čišči kri —

OPOMIN

v interesu lastnega zdravlja.

Pravi Paglianov sirup, ki čisti kri, je edino oni iznajden po prof. Girolamo Pagliano iz Florencije (ne od Ernesta ali drugih Paglianov. Ernest Pagliano iz Napolja skuša držnostjo slepariti občinstvo, češ da je njega sirup pravi. Ali to ri res. Da je Ernestov sirup res njegov to ne tajimo, ali da ni od iznajditelja to trdimo.

Tvrdka Girolamo Pagliano v Florencij, ponudi 10 tisoč lir vsakemu, ki bi upal dokazati nasprotno, kar pa Ernest nemore.

Opozarjamo Vas na edino tvrdko Girolama Pagliana v Florencij, Via Pandolfini 18. Vsaka steklenica ali skatijca nosi položeno marko: — na svitlo modrem polju — črno in raztegnjeno tvrdko Girolamo Pagliano. (To je glavni znak.) Zdaj ste razumeli.

GOSTILNA

v ulica Conti

(za Holtom).

Javljam slav. občinstvu, da v moji gostilni dobi vsak mojih gostov dobro

črno istrsko in dalmatinsko, belo vipavsko vino.

Točim tudi vedno sveže Dreherjevo pivo v sodčkih in buteljkah.

Lačni želodec dobi v kuhinji potrebna jedila. — Imam tudi prostor za kegljanje.

Priporoča se udani

Mihovil Ribarić.

Slovenska gostilna

„PRI PETELINU“

v Trstu

sprejme vsakega lačnega in utrujenega gosta ter ga pogosti z jedjo in pijačo, da bode zadovoljen.

Gospodar gostilne

ANTON VODOPIVEC

je preskrbel svojim gostom hladnega, vedno svežega piva, vina belega in črnega vipavskega in butiljkam. Prijazna gospodinja pa Vas postreže z tečnim zajuterkom, kozilom, večerjo.

Da bolje ustrezem svojim cenj. gostom, poselno pa trudnemu popotniku, napravil sem tudi spalnice zmehkimi in čednimi posteljami, katere oddajam svojim gostom v prenočišče. — Cena je zmerna.

Vse prav čedno zdravo in ceno.

Popotnik, ko prideš v Trst, ozri se na krasno tablo:

☛ „PRI PETELINU“ ☛

Ulica Ghega št. 7.

Prodajalnica jestvin

Vekoslav Pečenko

ulica Commerciale 11.

Našim slov. gospodinjam, hišnim in drugim, katere stanujejo v obližji moje prodajalnice naznanjam, da se v moji zalogi dobó vse potrebne jestvine za katero si bođi družino: kava, olje, riž, sir, makaroni, fizol, moka, sveče, frank itd.

Vse po primerni ceni samo dobro in zdravo blago.

Kedor pride enkrat se vrne.

Z obilni obisk se priporoča

udani

Vekoslav Pečenko,

trgovec.

Svoji k Svojim!

Podpisani priporoča slovenskemu občinstvu bogato založeno pekarijo. — Postreže vsaki čas s zvežim kruhom: prodajalce, krčmarje in odjemalce na debelo s primernim obitkom. Kruh se prinaša na zahtevo na dom. Prodaja se vseh vrst moke — domače pečivo — sladkarije in pristno domače maslo. — Sprejema v peko domači kruh; vse po nizkih cenah. Pekarija je v

☛ ulici Stadion št. 20. ☛

odprta je od 5. ure zjutraj do 10. zvečer. Priporoča se udani

Jakob Perhave,

lastnik.

